

De hervormde gemeente De Meern (1)

In 1977 verscheen van de hand van de heer Jac. de Bruijn uit De Meern een boek waarin hij de geschiedenis van de Hervormde Kerk in zijn woonplaats beschreef. Geheel nieuw was deze materie niet voor hem, want al eerder had hij een studie naar het verleden van de Hervormde Gemeente Harmelen afgerond en op papier gezet.

Het boek dat de heer De Bruijn over het (hervormd) kerkelijk wel en wee in De Meern schreef geeft een zo volledig mogelijk beeld over hetgeen zich in deze plaats in de voorgaande jaren allemaal heeft afgespeeld. Vrijwel geen gegeven dat boven water kon worden gebracht blijft daarin onvermeld. Het resultaat telt dan ook zo'n 450 pagina's. Daarbij is een groot deel van de tekst in het oud-Nederlands omdat deze integraal werd overgenomen uit akten en brieven die De Bruijn in verschillende archieven aantrof.

Daarom is een en ander niet altijd voor iedereen even makkelijk leesbaar. Toch is de geschiedenis van de Hervormde Gemeente De Meern interessant genoeg om nog eens onder de aandacht te brengen. Vandaar dat Jac. de Bruijn en Gerrit Jan Bel besloten die nogmaals op papier te zetten, zij het nu in een wat leesbaarder en luchtiger vorm. Daarbij werd afgezien van veel 'ballast' die wetenschappelijk gezien zeker verantwoord is, maar om die reden eerder thuishoort in een in boekvorm verschenen studie dan in dit blad. Het resultaat is een aantal artikelen waarvan u in dit nummer de eerste aflevering aantreft.

Vanaf 1400

De eerst bekende kapel in De Meern dateert uit het jaar 1400 en was waarschijnlijk van nog ouder datum. Hij stond op dezelfde plaats waar zich nu de Hervormde Kerk bevindt en diende voor de verspreiding van het katholieke geloof. Wat dat betreft kon er toen worden gesproken van een rustige tijd, want de christelijke godsdienst kende toen nog slechts één richting.

Dat veranderde in de zestiende eeuw toen het protestantisme zich ontwikkelde. Een van de uitingen tegen de (over)heersende katholieke zienswijze was de beeldenstorm die in ons land in 1566 plaatsvond. De bevolking gaf toen duchtig uiting aan haar gevoelens wat tot gevolg had dat vrijwel geen kerk of beeld bleef gespaard.

De verhoudingen werden er in de jaren die volgden niet beter op, want de Nederlanden probeerden toen onder de Spaanse overheersing uit te komen. Omdat kerk en staat als één gezien moesten worden trof de wrevel en wrok van onze voorvaders ook vurig het katholicisme.

Katholieke geloof verboden

Zo verbood het gemeentebestuur van de stad Utrecht op 18 juni 1580 de uitoefe-

---

door
Jac. de Bruijn
en
Gerrit Jan Bel

---

ning van het roomse geloof. In december volgde ook een verbod voor het bijwonen van de samenkomsten die de roomsen in het geheim hielden. De Staten van de provincie Utrecht deden dat jaar ook een duit in het zakje. De voorname maatregel was het verbieden van de roomse eredienst en wat werd genoemd het roomse bijgeloof en afgoderij die, zoals men zei, niet kon worden geduld in christelijke kerkgebouwen. Daarnaast gebood men dat de Christelijke dienst op gereformeerde (= hervormde) wijze zou moeten worden gehouden.

Vooruitlopend op een gang van zaken die zelfs vandaag de dag nog steeds niet heeft plaatsgevonden verklaarden de Staten meteen dat de roomse kerk had opgehouden te bestaan. De paus en zijn aanhang werden beschouwd als de grootste vijanden van de staat en dit bracht ook met zich mee dat er geen sprake meer kon zijn van 'bona ecclesiae'; goederen die aan de kerk toebehooren. Evenals in de andere provincies

beschouwde de Utrechtse overheid zich daarom als eigenaresse van de kerkelijke bezittingen.

Op 26 augustus 1581 verscheen het 'Plakkaat van de Staten van Utrecht' waarin het roomse geloof nog eens uitdrukkelijk werd verboden. De pastoors werd te verstaan gegeven dat in het vervolg alleen nog maar uit het Oude en Nieuwe testament mocht worden gepreikt.

Nu worden maatregelen over het algemeen makkelijker uitgevaardigd dan opgevolgd en zeker op het platteland gevoelde men vaak niet sterk de behoefte de hervormingen van de ene op de andere dag door te voeren. Niet zelden gingen de pastoors op de oude voet door met hun werkzaamheden, zodoende als 'staatsvijanden nummer één' de overheid tartend. Dat kon natuurlijk niet goed gaan en net zo adequaat als de gemeente handelt wanneer aan de Prins Hendrikweg in Vleuten een erf moet worden ontruimd, zo kloek trad men ook toen op. Al na zes jaar, namelijk in juli 1587, werden de pastoors die weigerden met de nieuwe leer mee te gaan afgezet en benoemden de Staten in hun plaats hervormde predikanten.

Harde woorden, maar ook nu werd dit alles op het platteland vaak nog niet al te serieus genomen. De Utrechtse kerkeraad zag dit proces met lede ogen

Edle, Eerw. H. Dekey en Capittel
van Oude-Munster t' Utrecht

Vertoony, met bevoorlyche eerbiedinge, de Gemeente Oude
Joannes Costerus' Predicant aen Meern, ic Ed. Eerw. H. H.
overdavige dicke, sou dat de Capittel, tot des Godsdienst gedieneet,
sien is vervallen, en wotfahit, om des Godsdienst te pluyge, met als minne
Predichsteel en aflyttel wort gevoer, of int middes van't lichte, tot
verbeteringe van 'moeylycheit' der Capelle in sijn predich; daerbyens wotfahit-
lyche banchet, een poyntalke voor de ingangh en de vueren niet te weeren,
veranderinge van oude versleten vloer, verbeteringe van getdach, en op
tafel tot uytdeeling van des Heers H. Avontmeel dicke verlijc te worden;
En also de Capelle niet is geest tot sijn wotfahit-gode, als ic Ed. Eerw.
H. ginst, te nemen mij oust tot licht tot de lichte; omdadde te verhoeden,
dat de Ed. Eerw. H. H. (volgens sijn gewone librale gelygtycigeit ic ges des
Godsdienst, en de plaech daer de lichte moet gelyc te worden) gelyc de
ginstige sijn aen reparatie der lichte te worden, en van sijn beghyn-
tighe, tot des Heers dienst, te verlijc. Hier op een favorable
antwoorde te wachende, etc.

De brief die ds. Costerus in 1646 aan het kapittel van Oud Munster schreef.

aan en ruim vijftien jaar later, in maart 1593, was men het wachten zo moe dat de Staten werd verzocht nu eens orde op zaken te stellen. Het gevolg was dat er een commissie werd gevormd die zich op de hoogte zou stellen van de toestand in de verschillende dorpsgemeenten.

Bezoek aan De Meern

In de tweede helft van dat jaar werd ook De Meern bezocht. Men constateerde een 'arm en vervallen kapelleken' dat echter zodanig was opgeknapt dat hierin ook school kon worden gehouden. De functie van schoolmeester-predikant werd vervuld door Arnoldus Steenlant van Hulst die hiervoor 50 gulden per jaar ontving. Hij deelde de commissie mee slechts twee of drie diensten te hebben gedaan, waarna ondermaarschalk Novelt hem het predi-

ken had verboden. Nieuwsgierig geworden voelde de commissie hem eens nader aan de tand ten aanzien van zijn religieuze gevoelens en deze bleken toen eerder rooms dan hervormd.

Arnoldus had ook een vrouw en acht kinderen. Hij liet weten haar voor getuigen te hebben getrouwd, maar niet voor de kerk en verklaarde dat laatste ook geensins van plan te zijn. De eerst bekende 'hervormde' predikant in De Meern kan wellicht met enig recht als een kneusje op zijn vakgebied worden gezien, maar nu we er wat afstandelijker tegenover staan zal moeten worden toegegeven dat voor f 50,- 'sjaars ook geen wonderen mochten worden verwacht.

De commissie dacht er toch enigszins anders over. Ze kreeg er lucht van dat Arnoldus in de omgeving ook bekend stond als een duivelbezweerder en iemand die de kunst verstond heksen

hun toverkracht te ontnemen. Daarbij gevoegd dat men hem eerder als paap (= pausgezinde) dan als een hervormde predikant kon zien deed men het dringende advies hem te verwijderen uit De Meern.

Dat gebeurde, waarop de omstreden verbreider van het geloof richting Tienhoven vertrok. Of hij daar met gejuich werd binnengehaald valt te betwijfelen, want toen de commissie later in die plaats kwam kreeg ze te horen dat daar enkele maanden een paap uit De Meern werkzaam was geweest die uiteindelijk door de Tienhovenaren was verjaagd omdat hij een slecht leven leed en door iedereen werd gehaat. Wie op zulk een wijze wordt verzocht de gemeentegrenzen achter zich te laten moet het toch wel bont hebben gemaakt en het is daarom niet ondenkbaar dat men in De Meern uiteindelijk niet zo ongelukkig is geweest met het bezoek en advies van de commissie.

Combinatie met Vleuten

Wat er in de daarop volgende jaren met de Meernse kapel is gebeurd is niet geheel duidelijk. Het kan zijn dat ze werd gesloten, maar omdat de commissie die De Meern had bezocht een combinatie met Vleuten voorstelde is het ook heel goed mogelijk dat de predikant van Vleuten zich bezighield met de zielzorg. Bekend is wel dat in juni 1626 de bevolking verzocht predikanten uit Harmelen en Vleuten bij toerbeurt zo nu en dan diensten te laten verzorgen.

In oktober 1627 stonden gedeputeerde staten toe dat — ter bevordering van de godsdienst — de kapel van De Meern wordt gecombineerd met de kerk van Vleuten. Een jaar later verzocht Vleuten vereniging met De Meern. Dat werd toegestaan en voortaan zou dominee Thomas Sloosius, die van 1620 tot 1670 in Vleuten stond, om de drie weken zondagsochtends preken. Daarmee verdiende hij f 60,- per jaar.

Eén kerkdienst in de drie weken is niet veel. Zo dachten ook de gelovigen in De Meern er over en in 1643 werd hun verzoek ingewilligd om op alle zondagsochtenden een dienst te laten houden. Dit zou gebeuren door proponenten (kandidaten-predikanten) die hun kerkelijk examen nog moeten afleggen). Degene die daar evenwel wat bedenkingen tegen had was Ds. Sloosius, al moeten zijn motieven eerder in de materiële sfeer worden gezocht. Hij zag immers zijn extra verdiensten in gevaar komen en pas nadat de classis (onderafdeling van een provinciaal kerkbestuur) de toezegging deed dat hij zijn tractement zou mogen behouden bleken zijn bezwaren al snel van overkomelijke aard te zijn.

Helemaal tevreden met het reilen en zeilen zoals dit Sloosius voor ogen stond waren de gemeenteleden naderhand nog niet, want een jaar later gaven zij opnieuw uiting aan enig ongenoegen. De inkomsten van de collectes die tijdens de diensten van de proponenten werden gehouden kwamen, tot veler tevredenheid, onder het beheer van Jan Gijsbertsen. Wanneer dominee Sloosius echter zijn predikaties hield ging deze er kennelijk van uit dat de afstand die de kerkbezoekers van hun penningen deden volledig moest zijn en verdween hij na afloop met de opbrengst richting Vleuten zonder over de besteding hiervan naderhand ooit verantwoording af te leggen.

Een andere klacht was dat de Vleutense predikant dikwijls niet eens in de drie, maar niet zelden eens in de zes weken

een bezoek bracht aan De Meern hoewel de gemeente toch tussen de 70 en 80 personen telde.

1. Johannes Costerus 1645 - 1647

Vanaf 1645 staat De Meern als een afzonderlijke kerkelijke gemeente vermeld. De grens tegen Vleuten werd gevormd door de Alendorperwetering en het gebied omvatte de heerlijkheden (een heerlijkheid is het gebied van een heer) Veldhuizen, Reierscop, Rosweide, Lichtenberg (vroeger Kerspel Harmelen), Oudenrijn, Heicop, Papendorp en Galecop. De laatste drie hadden tevoren tot de Utrechtse parochies behoord.

Een diaken (degene die met de zorg voor de armen is belast) was al aanwezig, maar er moest nog een predikant worden beroepen. Omdat er nog geen volledige kerkeraad was werd het beroep door de classis uitgebracht. Gegadigde was de proponent Johannes Costerus Dan. Fil. (zoon van Daniël). Hij was een zoon van de Houtense predikant Daniël Costerus en Barbara Jans van de Burch. Nadat hij op 6 juni 1645 zijn examen had afgelegd werd hij op 24 juni bevestigd.

In de ruim twee jaar dat Costerus predikant in De Meern was doopte hij tweemaal en bevestigde hij zeven huwelijken. Soms ging dat onder het motto: beter laat dan nooit. Zoals bij de weduwnaar Jan Leenaerts uit Jutphaas en Janneke Aerts uit Reierscop. Nadat hun voornemen om te trouwen driemaal in de kerk was afgeroepen (als er drie huwelijkse geboden, proclamaties, in een of andere kerk waren gedaan, kon men met een bewijs daarvan elders trouwen) werden zij in de echt verbonden. Haast hadden zij daarbij niet getoond, want het bewijs dat de drie verplichte proclamaties waren gehouden dateerde van 25 juni 1639, maar toen zij voor dominee Costerus verschenen was het 28 april 1647. Vandaar dat de plechtigheid ook werd bijgewoond door hun kinderen, want de tussenliggende periode hadden ze geenszins afzonderlijk doorgebracht.

De omstandigheden waaronder dominee Costerus moest preken waren niet al te best. Dat leidde er toe dat hij in 1646 naar het kapittel* van Oudmunster schreef. Hij liet weten dat de kapel erg vervallen was en een nieuwe preekstoel, een afscheiding van het koor, banken, een portaaltje bij de ingang om de kou te weren, vernieuwing van de oude versleten vloer, verbetering van het dak en een tafel ten behoeve van het H. Avondmaal nodig had. Hij eindigde zijn schrij-

ven met de verwachting dat er een gunstig antwoord zou komen zodat snel met het reparatiewerk kon worden begonnen.

Het mag duidelijk zijn dat de dominee over het vermogen beschikte in klare taal uiteen te zetten waar de schoen wrong. Of het kapittel hierop ook actie heeft ondernomen is niet bekend. Wel zeker is dat Costerus zijn langste tijd in De Meern had gehad. In december 1647 vertrok hij namelijk voor de kamer van Zeeland van de Oost-Indische Compagnie naar Oost-Indië. Tijdens de reis overleed hij ná de derde maart 1648. Tijdens de periode dat De Meern z'n eerste dominee had werden er zeven paren in de echt verbonden en vond er tweemaal een doop plaats.

2. Abraham(us) van Rodenburg 1647 - 1648

Ook de tweede dominee die in De Meern stond kon geen blijvertje worden genoemd. Omdat er nog geen kerkeraad was werd de Utrechtenaar Abraham(us) van Rodenburg op 7 november 1647 door de classis beroepen, de 8ste geëxamineerd en de 24ste (volgens andere bronnen de 25ste) van die maand bevestigd.

Al in augustus van het jaar daarop vertrok hij naar Heeze en Leende (ten zuid-oosten van Eindhoven), werd in augustus 1651 te Zegveld beroepen, was in 1678 veldprediker, legde het ambt neer in 1694 en ging toen in Kamerik wonen waar hij op 16 mei (andere bronnen: 6 mei) 1702 overleed.

3. Petrus Ab Eykhout 1649 - 1653

Petrus Ab Eykhout (Eikhout) was een Utrechtenaar. Als proponent werd hij in 1649 beroepen, geëxamineerd en bevestigd op de 25ste juni. Hij stierf in mei of juni 1653.

4. Adrianus van Sijpesteijn 1653 - 1704

Na in acht jaar tijd doorgang te hebben geboden aan drie dominees kreeg De Meern eind augustus 1653 een predi-

* Een kapittel was een college van kanunniken of domheren, dat de bisschop bijstond in zijn bestuur. Als stichters van kerken bezaten zij het zogenaamde patronaats- of collatierecht. Dit is het benoemingsrecht van pastoors en predikanten. De kapittels waren vrij rijk omdat zij landerijen e.d. bezaten. Bij een Grondwetwijziging in 1922 werden zij pas officieel afgeschaft.

Edelachtbare Joor, h^{er} Deke by Cap-
 tainery van Oude Willems.

De bocht voerentlyck de kerck van Weddy, of hadre
 J^{er}. hadre bodanich boude, helpde, ofte gelyde by hadre out
 vort of possit, wale bodanich is dat noyt by indutse
 Ading de kerck gequelt is met dinge af slijtinge
 maer vouten altijt opdy de wrij, daer vande noot indutse
 te getingh boude gebract werdy. doch so indt maer dat
 me met partij soude moete accordeerde: wensfich dy
 dat partij wiert adugdelij: het nodige bevoet adut sjet.
 huy door hadre brant vdrmidt, dy daer na door de kerck
 geboont van partij met geweld afge broode, het selve
 der seckte opte timmerdy, dat het hadre by het oer
 door de kerck getimmerdy, dy 7. a 8 iard ge stad hebbede
 van partij is afge broode, de kerck het selve weer maecte
 optimmerdy, dy het hadre by de toer door partij so ver-
 getelt dy so wort voltoijt wort de kerck daer van vrij
 dy liber dy sijde. Altdel hebbede sonder oyt partij
 van over te moey: als mede dat partij hadre
 tuij van hadre het daer altijt behouwe dy onderhouwe
 soo de Joor Capit: ont hieer wille spreckly boude
 na hadre geloude ont oyt tijt stelde, sille geer
 dy willech verlijnd, dit doende etc.
 tijt hant dy name des kerckdruade
 Nraamie van bij de stadij wredikant
 van Weddy

kant die zich wel de tijd gunde de tuin rond zijn pastorie enkele malen tot bloei te zien komen, Uiteindelijk bleek hij zelfs niet weg te branden, want bijna 51 jaar lang bezette Adrianus van Sijpesteijn de preekstoel. Een record waarvan zonder meer kan worden gezegd dat dit niet meer zal worden gebroken.

Adrianus werd als 26-jarige op 30 augustus 1653 bevestigd en overleed toen hij 77 jaar was op 20 augustus 1704 als Deputatus Classis (= een afgevaardigde van de classis die o.a. kerkvisitatie deed). Hij was gehuwd met Cornelia van Dijk Verhoef en het echtpaar kreeg vijf dochters en drie zonen. Een van die zonen, Hendricus, werd eveneens dominee en stond van 1664 tot 1686 in Doorn, daarna in Thamen (Uithoorn) en werd eind juni 1709 bevestigd in Montfoort. Na de Montfoortse gemeente maar liefst 32 jaar lang te hebben gediend (de appel valt niet ver van de boom) ging hij op 16 maart 1741 met emeritaat. Hij overleed twee dagen later.

Reparatie glaswerk

Op 26 juli 1669 schreven inwoners van De Meern een brief aan het kapittel van Oudmunster waarin ze zich beklagden over de slechte toestand van de kerk. Het glaswerk was zeer oud en niet overal meer aanwezig, maar omdat de gemeente zelf niet over de financiële middelen beschikte om een reparatie te laten uitvoeren vroeg men het kapittel om steun. Het verzoek werd gehonoreerd en de reparatie werd opgedragen aan de Meernse smid Bartholomeus Vermuel.

Onenigheid

Helaas is het niet altijd pais en vree rond de kerk geweest. Het tegen het schoolhuis aangebouwde toilet (dat toen nog een plee was, maar dat zeg je tegenwoordig niet meer) viel op een kwade dag ten prooi aan de vlammen. Het onontbeerlijke hokje werd door de kerk weer opgebouwd, maar dit kon kennelijk geen goedkeuring vinden in de ogen van een der omwonenden. Wellicht was de plaats van wederopbouw een andere dan voorheen en te dicht bij de woningen van de bezwaarde. Of dit iemand van weinig woorden was is niet bekend, wèl dat hij het optrekje weer tot de grond toe afbrak. De geschiedschrijving vermeldt zelfs dat er met geweld is afgebroken.

Wat mogen wij ons daarbij voorstellen? Kreeg afbreker het tijdens zijn werkzaamheden aan de stok met een inzittende? Met zekerheid weten doen

wij het niet, maar logisch lijkt het ons in zo'n geval wel. Bovendien zullen de ook van nature meer gemoedelijke geesten onder u begrijpen dat je naderhand toch niet meer zo lekker zit.

Er ontstond dus een Geschil. Temeer daar de rancuneuze gevoelens van de buurman zich tevens richtten op enig hekwerk van de kerk dat hij óók met de grond gelijk maakte. Namens de kerkeraad wendde dominee Van Sijpesteijn zich daarom tot het kapittel met het verzoek te bemiddelen. De afloop van deze geschiedenis is helaas niet bekend.

Interieur vernield

Het rampjaar 1672 (toen we oorlog voerden met Frankrijk, Engeland en de bisschoppen van Munster en Keulen) ging zeker niet ongemerkt voorbij aan De Meern. Deze gemeenschap lag namelijk in de treklinie van de Franse soldaten en bekend is dat plundering toen tot de bron van inkomsten van een huursoldaat behoorde. Ook de kerk kwam er niet ongeschonden van af. Vandaar dat Adrianus van Sijpesteijn naderhand het kapittel om steun verzocht. De vijandelijke militie had het interieur van de kerk en het schoolhuis volledig vernield, zo schreef hij. Kerkdiensten houden en het schoolhuis bewonen was dientengevolge niet meer mogelijk. Een timmerman had een raming gemaakt van de kosten die het herstel zou vergen, maar helaas had men geen andere inkomsten dan de armenpenningen uit de collectezak en deze waren juist bestemd voor het onderhoud van de schoolmeester en de armen. Er schoot dus niet veel over. In het verleden hadden de ingezetenen van De Meern wel gecollecteerd voor het onderhoud van de kerk in Vleuten, zo liet Van Sijpesteijn weten, maar van die kant hoorden ze nu ook helemaal niets meer.

Huwelijken en dopen

Tijdens zijn ambtsperiode schreef dominee Van Sijpesteijn 116 huwelijken in. Ook de oud-burgemeester van Utrecht, Nicolaas Hamel, werd in de registers vermeld nadat hij zich op 29 mei 1660 in de echt had laten verbinden met Helena Rucen. Een plezierige dag voor vele partijen, want de collecte voor de armen leverde het zeker niet onaanzienlijke bedrag van vijftig gulden en zeven stuivers op.

Niet alles verliep even soepel wanneer twee gelieven meenden elkaar te hebben gevonden. Zo ging het huwelijk tussen de Meernse Geertie Jans en Hendrick Gijsbertse uit Culemborg niet door

omdat de vader van Geertie het afkondigen van de geboden (het driemaal kenbaar maken van het huwelijksvoornemen) tegenhield.

In de voor- en naoorlogse jaren (rond 1672) trouwden en doopten veel mensen uit Harmelen in De Meern, waarschijnlijk omdat de kerk in Harmelen door de Fransen was verwoest. Om die reden trouwden op 27 februari 1676 ook de schoolmeester Reinier van der Doos en Marie Pieters van Dijk hier. Of het een echt blijde dag voor Reinier was valt enigszins te betwijfelen, want op 12 februari (één dag voor zijn ondertrouw) was hij namelijk door de kerkeraad geschorst ten aanzien van het voorlezen en zingen. Reden was het feit dat zijn bruid hoogzwanger was. Op 23 april werd het kind gedoopt.

Het gevolg van veel huwelijken was dat de dominee ook regelmatig kon dopen. Hij deed dit bij 110 kinderen (53 jongens, 56 meisjes, eenmaal geslacht onbekend), waarvan 6 onechte.

Na vrijwel 51 jaar in De Meern actief te zijn geweest overleed Adrianus van Sijpesteijn op 20 augustus 1704. Waarschijnlijk had men niet meer gerekend op een plotseling verscheiden van deze taaie doorbijter, want het duurde nog geruime tijd (tot 12 juli 1705) voordat zijn opvolger werd bevestigd.

Vleutense predikanten en ouderlingen

Daar er meermalen een Vleutense predikant als consulent (= predikant die een vacante gemeente tot raadsman dient) in De Meern dienst heeft gedaan worden degenen die in de hierboven beschreven periode op de predikantenlijst van Vleuten stonden hieronder vermeld.

- 1588-1589 : Gosuinus Picardus (vertrokken naar Wijk bij Duurstede)
 1593 : Gerardus Stratenus
 1612 : Florus Gerritse van Ens (overleden 1617)
 1617-1619 : Dirk Raphaëlsz. Camp-huysen (afgezet om zijn Remonstrantse gevoelens)
 1620-1670 : Thomas G. Sloosius (overleden te Purmerend eind 1672)
 1671-1711 : Bartholdus van Hattem (overleden 1711)